

Quan érem eterns

Créixer és anar marcant creuetes i anar-nos tancant portes

Foto: Amanda Tipton

Devia tenir trenta anys però els protagonistes dels meus somnis seguien sent el Miki, el Miquel, les dues Eves, les dues Ariadnes, l'Agustí, l'Abigaïl i l'Arantxa: els nens de la meua classe d'egebé, els Espiadimonis de l'escola Arrel. No cal haver estudiat psicologia per entendre que una part de mi es negava a abandonar la infantesa.

I és curiós, perquè diria que em vaig passar la infantesa intentant abandonar-la. Me la mirava des de fora, com si jo no fos d'aquell món. Ara, quan detecto un comportament similar en el meu fill petit, intento explicar-li que deixarà de sentir-se estrany, que acabarà trobant el seu lloc a la vida. Però és un consol fràgil: als vuit anys l'edat adulta és una abstracció, un potser, una hipòtesi que es desfà com un gelat de cucurutxo, afanya't a llepar-lo que ja regalima.

Si les coses van com cal i no et toca créixer abans d'hora, als vuit anys encara està tot per fer, el temps sembla que no jugui en contra teva, la pregunta què-seré-quan-sigui-gran té un ventall infinit de respostes i morir-se de vell sona igual que viure per sempre. Créixer és anar marcant creuetes i anar-nos tancant portes. Tendim a pensar en l'eternitat en futur, però l'única etapa eterna és la infantesa.

Un dia, mentre dinava amb el Miquel i recordàvem batalletes de l'escola, vaig descobrir que havia deixat de somiar en els antics companys de classe. I avui m'adono que ja no m'espanten els malsons ni els monstres de sota el llit, només em fa por la realitat. Tampoc aquí cal ser psicòleg, se'n pot fer un diagnòstic casolà: deu ser que m'he fet gran.